Р Е Ш Е Н И Е
№ 3528

гр. София, 26.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 44 състав,** в публично заседание на 29.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1904** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК)

Образувано е по жалба на Т. И. В. от дата 20.02.2014г. против Заповед №3215 от 02.02.2014г.

Жалбоподателят оспорва посочената заповед с твърдения, че същата е незаконосъобразна , тъй като при постановяването й бил нарушен материалния закон и административнопроизводствените правила за нейното издаване.

Ответникът чрез своя процесуален представител оспорва депозираната до съда жалба, счита същата за неоснователна.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, доводите и възраженията на страните и на осн.чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14-дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.Заповедта е съобщена на своя адресат на дата 02.202.2014г., а жалбата до съда е подадена на 06.02.2014г.

Установява се от текста на заповедта, че жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа, като за фактическо основание се сочи –употреба на алкохол над 1,2 промил, посочен и текста на 343б от НПК.

Като правно основание за издаването й е изписано чр.63, ал.1, т.1 от ЗМВР. На лицето е бил направен и протокол за личен обиск, като по-късно вещите са му върнати д с протокол.
Че лицето е било задържано на посочената дата, сочи и книга-препис извлечение на задържаните лица от съответното РУП на МВР.
Според АУАН №АТ 127 137103 от дата 02.02.2014г. издаден от мл.автоконтрольор в [населено място], на същата дата лицето е било спряно от органите на полицията и е установено, че управлява собственото си МПС л.а. СА 6763 РА под въздействие на алкохол с 1,53 промила в кръвта.
Обстоятелства относно задържане на лицето се съдържат и в докладната записка на мл.автоконтрольор Н. Л. Л.. Полицаят е заявил установените и описани по-късно обстоятелства, визирани и като такива в издадения АУАН. Потвърждава се и от тях, че лицето е управлявало МПС след употреба на алкохол-1,53 промила. Последните са били установени с техническо средство, а така също лицето е било изпратено и с медицинско направление за установяване на количеството алкохол в кръвта.
Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.2, б.”З” от ЗДвП, Началник ВНД в отдел „Пътна полиция”при СДВР е заповядал временно да бъде спряно от движение МПС- Ситроен с ДК [рег.номер на МПС] за срок от 30 дни.
Заповедта е била връчена на своя адресат и няма данни да е оспорена по административен ред пред Директора на СДВР или по съдебен ред пред Административен съд София град.
В потвърждение на докладната записка и издадения АУАН съдът е пиел като доказателство и самият талон за медицинско изследване , който му е бил връчен на 02.02.2014г. в 05 часа и 15 мин.
Според лабораторните изследвания в МБАЛ „Света А.” [населено място], жалбоподателят е бил с 1,5 промила концентрация на алкохол в кръвта както и протокол за медицинско изследване.
Съдът е приел като доказателство и копие от личния картон на лицето относно извършени административни нарушения по ЗДвП и съответно наложените наказания.
Със заповед №I-з-1741 от 28.08.2012г. на Министъра на вътрешните работи, са определени ръководителите на служби за контрол по ЗДвП, вкл. и да издават заповеди по чл.171 т.1,2,4,5 буква „а” и т.6 от ЗДвП.
Със Заповед № I-з 11783 от 17.09.2012г. са конкретизирани и длъжностните лица, които могат да издават такива заповеди.
Видно е от писмо от 24.04.2014г. на ВНД Началника на отдел ПП при СДВР, че лицето издало оспорената заповед е мл.автоконтрольор И. А. И., служител в отдел ПП на СДВР.
От правна страна, съдът намира следното:
Според чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Предмет на оспорване е атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт - заповед за задържане на лице рег. № 3215 от 02.02.2014г. издадена от полицейски орган при ОПП - СДВР, на основание чл.63, ал.1, т.1 от ЗМВР

на Т. И. В. е наложена ПАМ „Задържане за срок до 24 часа” в помещение за временно задържане на 07 РПУ - СДВР.

Жалбата е подадена срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК. Същата се оспорва от Т. И. В. , който се явява неин адресат и заинтересовано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, в предписаната от закона форма независимо, че в нея не е изрично посочено, че може да се оспорва, както и органа, пред който може да се обжалва.

Съгласно чл. 63, ал. 1 от ЗМВР, принудителното задържане на лице е правомощие на полицейските органи, а според легалното определение на чл. 53, ал. 2 от ЗМВР, полицейски органи са органите на Главна дирекция „Криминална полиция“, Главна дирекция „Охранителна полиция“, дирекция „Миграция“ и органите на съответните им звена в областните дирекции, органите на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“, Главна дирекция "Гранична полиция" и на дирекция „Вътрешна сигурност“.

От своя страна, органи на главните, областните, специализираните административни дирекции, специализираната дирекция "Оперативни технически операции", дирекция "Вътрешна сигурност", дирекция "Миграция", дирекция "Български документи за самоличност", дирекция "Международни проекти", дирекция "Национална система 112" и на техните структури и звена и на структурите по чл. 9, ал. 2 от закона са държавните служители (чл. 53, ал. 1 от ЗМВР). Според чл. 170, ал. 1 от ЗМВР, държавните служители в МВР изпълняват държавна служба в МВР. Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, тъй като видно от обсъденото по-горе писмо от дата 24.04.2014г. по делото, същата е издадена от младши автоконтрольор при ОПП към СДВР, които е полицейски служител по смисъла на чл.63, ал.1 от ЗМВР.

Съгласно нормата на чл. 39, ал. 1 от АПК фактите и обстоятелствата от значение за правния спор се установяват чрез обяснения, декларации на страните или на техни представители, сведения, писмени и веществени доказателствени средства, заключения на вещи лица и други средства, които не са забранени със закон и които са редовно събрани по реда на АПК или специални закони (арг. от чл. 39, ал. 2 от АПК).

По делото няма мотиви на ответната страна, послужили като основание за издаване на акта.

Разпоредбата на чл. 63 от ЗМВР регламентира правомощието на полицейските органи да задържат за срок не по - дълъг от 24 часа лицата, по отношение на които са налице обстоятелствата на чл. 63, ал. 1, т. 1 - 8 от ЗМВР. Задържането на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Обосноваването на съществуването на материалноправните предпоставки на разпоредбата чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на заповедта, е наличие на данни, че задържаното лице е извършило престъпление. Нормата на ЗМВР не съдържа изискване досъдебното производство да е образувано срещу задържаното лице. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по чл. чл. 207, ал. 1 от НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление независимо

от обстоятелството дали то е образувано срещу конкретно лице или срещу неизвестен извършител. При налагането на принудителна административна мярка "задържане за 24 часа" по 63 от ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление от задържаното лице или съпричастие от негова страна при извършване на деянието.
Съгласно нормата на чл.63, ал.1, т.1 от ЗМВР, посочена като правно основание за издаване на заповедта, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В самата заповед е посочено, че жалбоподателят Т. И. В. е задържан във връзка с употреба на алкохол над 1,2 %о и е посочено –чл.343б НК.

Действително от обсъдените по-горе писмени доказателства представени и с административната преписка до съда, се установи, че лицето е управлявало собственото си МПС след употреба на алкохол в кръвта над 1,2 промила.

В случая обаче като правно основание за задържането е посочена т.1 на чл.63, ал.1 от ЗМВР и цифрово чл.343б от НК. По делото няма никакви фактически установявания относно посоченото от полицейския орган извършено престъпление, нито, че има данни за такова. Дори никъде в обжалваният административен акт не се съдържа изписана думата „престъпление" като вписано основание за задържане на лицето. Липсва съответствие между числовото и словесно основание за задържане на лицето. Следователно не може да се направи обоснован извод, че в заповедта е посочено правно основание, което да очертава материалноправната норма, поради която се задържа лицето, а това от своя страна води до извода, че липсва престъпление. За времето на задържането на жалбоподателя по делото липсват данни с него да са извършвани процесуално следствени действия по реда и със способите на НПК.

Според чл.59, ал.2 от АПК административният акт следва да има регламентира задължителното съдържание, когато той се издава в писмена форма. Съгласно чл.59, ал.1, т.4 от АПК, този акт, в частност заповедта задържане на лице, трябва да съдържа фактическите и правни основания за издаването й. Същото предвижда и разпоредбата на чл.63, ал.2, т.2 от ППЗМВР, съгласно която в писмената заповед за задържане на лице се посочва основанието за задържането. Тълкуван във връзка с текста на чл.59, ал.2, т.4 от АПК, текстът на чл.63, ал.2, т.2 от ППЗМВР води на извод, че част от задължително съдържание на всяка заповед за задържане на лицето, е посочването на правното и фактическо основание за издаването й. Такива данни не се съдържат и в съпътстващите преписката писмени доказателства, по арг. От разясненията дедени в Тълкувателно решение №16 от 31.03.1975г. на ОСГК на ВС. От събраните писмени документи по делото се установи, че жалбоподателят не е бил задържан във връзка с образувано срещу него наказателно производство и по предвидения от закона ред.

Видно от преписа на книгата за задържаните лица в 07 РУП - СДВР, жалбоподателят е настанен в помещението за временно задържане при 07 РУП - СДВР в 04.40 часа на 02.02.2014г. и освободена в 10,20 часа на 02.02.2014г. По делото липсват данни за този период от време със задържания да са извършвани процесуално следствени действия по цитираното досъдебно производство.

След извеждането му от помещението за временно задържане, жалбоподателят е освободен в 10,20 ч. на 02.02.2014г., видно от оспорения административен акт и Книгата. До освобождаването му Т. И. В. не е привлечен в качеството му на обвиняем по досъдебно производство. Това обстоятелство се установява от доказателствата по

делото.

В писмените бележки по делото представени от жалбоподателя на дата 09.05.2014г. по реда на чл.149, ал.3 от ГПК, същият признава, че му е било повдигнато обвинение на седмици след датата на задържането по чл. 63, ал.1, т.1 от ЗМВР. Не се установи от доказателствата по делото към датата на задържането му да е имало такива, които да обосноват наложената принудителна мярка. Косвено доказателство в тази насока е издадения АУАН на лицето, с което е инициирано производство по ангажиране на неговата административнонаказателна отговорност, а не наказателна отговорност по чл.343б от НК, която единствено е релевантна за задържането по т.1 на чл.63, ал.1 от ЗМВР.

При горните фактически установявания, съдът приема за доказано, че не са изпълнени законовите предпоставки по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР- наличието на данни, обосноваващи предположение, че лицето е извършило престъпление.

С оглед на проверката, която съдът извършва по реда на чл. 168 от АПК във вр. с чл. 146 от АПК, намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен държавен орган, в предвидената от закона писмена форма, не се констатира съществено нарушение на съдопроизводствените прави при постановяване на акта, той е съобразен с целта на закона, но е нарушен материалния закон при неговото издаване. На това основание, оспорената следва да се отмени.

По разноските:

На страната се следват сторените, доказани и поискани разноски. В случая жалбоподателят представя списък по чл. 80 от ГПК в съдебно заседание на 29.04.2014г. Видно от представените по делото доказателства за сторени разноски, такива са направени за внесена държавна такса от 10лв. и адв. възнаграждение в размер на 500лв. Ответната страна направи възражение за прекомерност на уговореното и заплатено адв. възнаграждение, тъй като делото не с правна и фактическа сложност.

В член 78, ал. 5 от ГПК е предвидена възможността, при прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. За да се уважи, респ.отхвърли възражение за прекомерност на адв.хонорар по см.на чл. 78, ал. 5 от ГПК съдът следва да се съобрази единствено със степента на фактическата и правна сложност на делото. В случая съдът намира, че делото не е с висока правна, а още по-малко-фактическа сложност, като следва да се има предвид и факта, че по делото са проведени две съдебни заседания и са събрани представените от ответника писмени доказателства. В Тълкувателно решение 6/2012, 6 ноември 2013 год. на ОСГТК на ВКС е прието в т. 3, че при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не е обвързан от предвиденото в § 2 от Наредба №1/ 09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер. Настоящата жалба е неоценяема и поради това като съдът приема, че претендираното адв.възнаграждение е прекомерно, същото следва да се намали до размерите на 400лв. /чл.8 ал.2, т.3 Наредба №1/ 09.07.2004 г. , ред. ДВ бр. 28 от 28 март 2014г. /.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Т. И. В. от [населено място], [улица], ет.4, ап.7 Заповед за задържане на лице рег. № 3215 от 02.02.2014г. издадена от полицейски орган при ОПП - СДВР, на основание чл.63, ал.1, т.1 от ЗМВР, с която Т. И. В. е задържан за срок до 24 часа в помещение за временно задържане на 07 РПУ - СДВР.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Т. И. В. от [населено място], [улица], ет.4, ап.7 разноски в размер на 410лв.
Решението може да се обжалва с касационна жалба ред Върховен административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

С Ъ Д И Я :